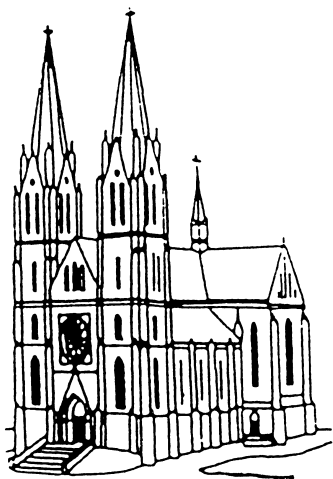

Představujeme Vám

Náš duchovní otec P. Tomáš Gereon Biňovec, OPraem.

Po dvouletém působení v čele naší farnosti odešel k 1. srpnu 2002 P. ThDr. V. Eliáš na Teologickou fakultu UK a na jeho místo nastoupil P. Tomáš Gereon Biňovec, člen řádu premonstrátů na Strahově.

Narodil se před 33 lety v Klatovech, ale jeho rodina se záhy přestěhovala do Šumperka. Původně uvažoval o studiu historie a archeologie, ale pak možná sehrály svou roli geny po pradědečkovi z mamčině strany, který byl správcem Lichtenštejnského polesí, a život tak v 15 letech zařadil našeho otce mezi studenty Střední lesnické školy v Hranicích na Moravě.

Vzhledem k tomu, že s postupujícím časem pocítoval zintenzivňující se touhu sloužit Bohu více, než umožňuje laický přístup, začalo v něm klíčit kněžské povolání. V r. 1987 se stal tajným terciářem v řádu premonstrátů. V r. 1989 zahájil studia na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích, která po roce přerušil kvůli noviciátu a později v r. 1995 dokončil v Praze. Ve stejném roce přijal kněžské svěcení. V současné době v kombinovaném doktorském studiu studuje obor církevní dějiny na Cyrilometodějské teologické fakultě Palackého univerzity v Olomouci.

Snad proto, že v Šumperku byl v době jeho studijních let děkanem člen řádu premonstrátů, rozhodl se později i on sám pro vstup do tohoto kulturně pastoračního řádu. Strahovská kanonie je správní jednotkou, která má t.č. 81 členů. Náš otec přijal jméno Gereon po umučeném křesťanském důstojníkovi thébské legie ze začátku 4. století po Kr.

Po vysvěcení působil čtyři roky na jihu Čech v okolí Milevska, pak rok v Jihlavě a poslední dva roky v klášteře na Strahově jako magistr kleriků. Nyní je administrátorem typicky velkoměstské farnosti, což představuje určitou změnu. Za své motto si zvolil citát z prvního listu Korintánům: „Pro všechny jsem se stal vším“. Nechce tu být jen pro některé, ale skutečně pro všechny. Přestože připouští, že Vinohrady na počátku působení pro něho byly neznámou oblastí, vzal svůj úkol jako výzvu. Velkou radost má zvláště ze zájmu mladých lidí (žáků ZŠ, studentů gymnázií a dalších vinohradských škol) o křesťanské hodnoty.

Působí jako duchovní rádce Junáka a je členem pracovní skupiny Společnosti pro kulturu a dialog K 2001 i několika historických společností.

Páter Gereon zastává názor, že farnost má být funkčním společenstvím nebo dokonce velkou rodinou sdílející zejména pozitivní pocit lidské pospolitosti a sounáležitosti. Pocit vyplývající ze skutečnosti, že o sobě víme, že společně sdílíme křesťanské hodnoty, které jsou nám závazkem a jež bychom měli realizovat v praktickém životě, zvláště farním.

O tom, že takové společenství ale nevzniká snadno, všichni dobře víme. Náš páter Gereon se rozhodl navázat na práci P. ThDr. V. Eliáše a kromě bohoslužeb v chrámu také otevřít dokořán dveře budovy fary v Jugoslávské ulici 27, aby v tomto zázemí mohly nově vznikat, případně pokračovat a upevňovat se neformální vztahy všech skupin farníků. O tom, že fara intenzivně žije a mnohdy se ani všichni nevejdou do společenských prostor, se mohou přesvědčit všichni, kteří mají zájem a přicházejí sem.

Pouze pro připomenutí uvádíme, že kromě základních náboženských hodin pro děti i dospělé se na faře konají setkávání katechumenů, přípravy na biřmování, biblické meditace s rozjímáním nad nedělním evangeliem, biblické hodiny s výkladem knih Písma. Na faru přicházejí maminky, schází se zde i naši milí senioři ve společenství sv. Jáchyma a Anny. Zkoušejí zde zpěvačky Ženské gregoriánské scholy a zpěváci chrámového sboru. V prostorách fary působí i různá společenství, zejména pak společenství mladých jako je klub Áron pro středoškoláky. Probíhají zde také setkání farní rady i redakční rady našeho zpravodaje Ludmila.

Možnost zapojit se do nabízených aktivit mají všichni další zájemci, kteří by se cítili osloveni, vítány jsou i nové podněty pro činnost naší farní rodiny.

Z rozhovoru s naším duchovním otcem vybrali *S. a J. Křemenovi*.

Náš duchovní otec P. Františkem Houškou, OFM

Jednou byl můj dorůstající syn u svátosti smíření v kostele Panny Marie Sněžné, kde působí Františkáni. Když se vrátil, ptal jsem se, kdo ho zpovídal. „Ale, má takové zvláštní jméno – Petr Ofm,“ odpověděl. „A nepíše se to příjmení velkými písmeny?“ vyzvídal jsem. „Jak to víš?“ podivil se syn. „Vím jen, že OFM je zkratka řádu menších bratří – Ordo Fratrum Minorum,“ odvětil jsem. To bylo asi první (i když nepřímé) setkání s výpomocným duchovním našeho kostela P. Františkem Houškou, OFM.

Narodil se 11.5. 1937 v Plzni (tedy přesně před 66 lety – pokud se k Vám dostane náš občasník 4. neděle velikonoční). Absolvoval bohosloveckou fakultu jako magistr. Na kněze byl vysvěcen 26.6. 1960 v Litoměřicích. Do františkánského řádu vstoupil tajně 10.10. 1970 a přijal jméno Petr Alkantara.

Od r. 1997 je P. Petr v důchodu a je činný v duchovní službě jako výpomocný kněz v našem kostele.

P. Petr Alkantara je člověk stručný. Na otázku, co ho přivedlo ke kněžství, písemně odpověděl: „Působení Boží milosti.“ A na otázku co mu v životě nejvíc pomáhalo: „Důvěra v Boží prozřetelnost.“

Chtěl jsem odpovědi P. Petra trochu rozvinout, ale odjel do Říma. A tak otiskujeme to, co zde nechal písemně.

Rozhovor „na dálku“ připravil *klm*.

Ludmila

Zpravodaj římskokatolické farnosti sv. Ludmily na Král. Vinohradech

Číslo 3

Občasník

Vychází 11. května 2003

Poslání naší farnosti:

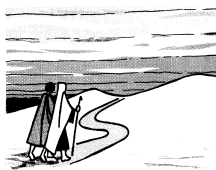
Chceme být otevřeným a živým společenstvím, které je tu pro všechny.

Na cestu ...

Sarní měsíce se tradičně stávají příležitostí k putování nás křesťanů po poutních svatyních nebo jen tak krajinou s batohem na zádech. Má-li mít naše putování správný směr, musíme znát i svůj cíl a to, co k němu vede. Vedle zájezdů, kde se průvodci snaží klientům ukázat co nejvíce z krás země, tedy i památky křesťanské kultury, se tu nabízí opravdová pouť, která má trochu jiné zaměření.

Jak nám připomíná text ze Skutků apoštolů, „v něm totiž žijeme, hýbáme se a jsme“ (Sk 17,28), mohli bychom se domnívat, že Bůh jako cíl našeho hledání, je všude s námi a že tedy není nutné jej hledat někde na kopcích a ve svatyních. Na druhou stranu víra je proces a ten v sobě zahrnuje i pohyb směrem dopředu - k cíli. Jako praotec víry Abrahám kdysi uslyšel Hospodinovo slovo „vyjdi“, tak i nás víra vede k tomu, abychom vycházeli ze svých stereotypů, zaběhaných rituálů a nalézali Boha jako stále inspirující zdroj našeho života v novém světle. Už proto je dobré vyjít ze svého pohodlí, neboť každá oprav-

dová pouť je spojena s určitou obětí, sebezáporem a uskromněním. Křesťanské putování má v sobě i kající rozměr. Většinou si s sebou vezeme i své potíže, kříže, hříchy a trápení života. U (dočasného) cíle naší pouti pak můžeme toto všechno složit jako „obětní dar“, odevzdat to Pánu ve vši pokoře, neboť on ví nejlépe, co potřebujeme. Mariánské poutní svatyně jsou toho konkrétním dokladem.

Pouť nás také posiluje a dává nové podněty pro život, zvláště ten duchovní. Tato „občerstvovací stanice“ se podobá prameni, u kterého jsem se zastavil na jedné pouti ve Francii a kde byl na kamenném soklu vyryt nápis v latině, jenž zněl: „Zastav se poutníku a napij se!“ Ať jsou nám i letošní poutě, ať už soukromé nebo společné, takovým zastavením u pramene, kterým je Bůh sám, a ať nám dají nový náboj do našeho duchovního života. Na všech cestách s Hospodinem vás zdraví a žehná

Váš P. Gereon.

Postřehy a náměty

Seděl jsem na lavici úplně vzadu na pravé straně od vstupních dveří. Byla Bílá sobota a já jsem hlídal, aby někdo něco neukradl, nezničil nebo nepoškodil. V kostele zrovna nikdo nebyl. Těkal jsem očima ze sloupu na sloup, z vitráže na vitráž, ze stěny na podlahu. Na podlaze vidím koberec, který svítí čistotou. Když si všimnu i já, že koberec je čistý, musel se hodně změnit.

Pokud by člověk zvedl trochu oči, nemohl by nevidět vkusnou květinovou výzdobu. I když byla podle slov P. Gereona skromnější než jiné roky, přesto našemu kostelu slušela.

A když pak člověk zavřel oči a zaposlouchal se někdy během velikonočních obřadů do zpěvů chrámového sboru Letitie, určitě se rád přidá k tvrzení, že kdo čistě zpívá, modlí se dvojnásobně.

Pokud jste si toho všeho všimli také, jistě se rádi připojíte k našemu poděkování všem, kteří se zasloužili, aby byl náš kostel před Velikonocemi (a nejen před nimi) čistý, hezky upravený a krásným zpěvem a hudbou okrášlený. Pokud ne, buďte vnímavější.

klm

Redakce ráda uvítá i vaše postřehy a náměty.

Poutní výlet do Kostelního Vydří

V sobotu 29. března 03 časně zrána bylo před kostelem sv. Ludmily rušno. Scházeli se zde poutníci všech věkových skupin – od dětí po seniory (tedy spíše seniorky). Cíle byly hned tři: karmelitský klášter v Kostelním Vydří, kostel Matky Boží Montserratské u Cizkrajova a klášterní areál redemptoristů v malé obci Sepekov. Do připravených autobusů s námi nastoupili i duchovní naší farnosti P. Gereon a P. Petr. Posilou každého poutníka je modlitba. Nejinak tomu bylo i v našem případě. Začali jsme Růžencem.

Po několika hodinách jízdy jsme vystoupili před branou karmelitského kláštera v Kostelním Vydří. Kdo někdy navštívil toto poutní místo, dá mi jistě za pravdu, že Karmelitáni si uměli dobře vybrat místo k rozjímání, modlitbě i vydavatelské činnosti. První kroky vedly do studeného kostela. Interiéru kostela vévodí bohatě zdobený oltář se známým obrazem Panny Marie Karmelitské. Nejprve jsme se pomodlili křížovou cestu s P. Petrem, pak následovala mše sv. s P. Gereonem. Po mši svaté nás jeden z bratří karmelitánů zajímavým způsobem seznámil s historií zdejšího poutního místa. Po obědě z vlastních zásob

nás zdejší známé nakladatelství inspirovalo ke koupi knih, pohlednic či suvenýrů.

Další zastávka našeho putování byla v kostele Matky Boží Montserratské u Cizkrajova. Teprve zde jsme se stali skutečnými poutníky, ne „cestujícími“. Půl kilometru do kopce nám dalo „zabrat“ (zvláště těm dříve narozeným), ale stálo to za to. Nahoře už čekal slavnický farář, který nás seznámil s příběhem majitele zdejšího panství a zakladatele tohoto známého poutního místa. Těžce raněný rytíř španělského původu slíbil, že pokud se uzdraví, vykoná pouť do španělského Montserratu. To také udělal a přivezl zpět přesnou kopii sochy P. M. Montserratské, která je umístěna v „českém“ Montserratu.

Poslední zastávka našeho putování byla v klášterním areálu v nenápadné obci Sepekov. Areál má čtvercový půdorys s krásným kostelem. Výklad o celém komplexu již znavení poutníci moc nevnímali. Smrákalo se, když jsme nastupovali do autobusů k cestě domů. Do Prahy jsme dojeli v noci. Unaveni, ale s příjemným pocitem krásně prožitého dne.

Podle pí. Urbanové volně zpracoval

klm

Čeští křesťané do EU?

Česká republika se má stát členem Evropské Unie, dokonce o tom máme sami rozhodnout: za pár týdnů budeme v referendu tázáni, zda jsme pro. A co my na to jako křesťané? Bude nám lépe ve velkém celku, anebo jen mezi svými, v malém, ale v našem?

Jako křesťané se asi nejlépe cítíme mezi svými – ovšem pokud mezi ty své zahrnujeme jen křesťany, pokud možno katolíky. Těší nás, je-li katolíkem náš souseď, lékař, referent na úřadě, poslanec či řemeslník, protože od nich očekáváme přátelské jednání, poctivost v práci a čestný přístup. Bohužel ani v našem Česku takovéto křesťany kolem sebe nemíváme, a tak se bojíme, kde nás kdo ošidí, podvede či přepadne. Tento stav zpravidla svádíme na svou komunistickou minulost, ale kdyby to byla pravda, musela by se od listopadového převratu situace zlepšit, zatímco pravdou je spíš opak. Máme od té doby už kdovíkolikáté poslance, ale zákony znemožňující milionové krádeže či útěk od zodpovědnosti stále chybějí. Máme soudy, ale pracují složitě a pomalu, takže spravedlnosti se těžko dovoláme. Příčin tohoto stavu je víc, ale ta hlavní je, že vůbec tolik zákonů potřebujeme, zatímco by stačil jediný – chovat se k bližnímu tak, jak chceme, aby se on choval k nám. Jinými slovy: stačilo by ctít zákon Boží (srv. Mat 7,12). Tuto skutečnost jsme my – křesťané za těch 13 let bohužel nedokázali svým nevěřícím spoluobčanům dost přesvědčivě vlastním příkladem ukázat. Ale je vůbec

nějaká naděje, že to v dohledné době dokážeme, pokud zůstaneme sami jako Česko? Pokud budeme v Evropě, bude to snazší, protože na tom budeme moci pracovat spolu s katolickými Slováky, Poláky a s dalšími národy, podstatně méně ateistickými než ten náš.

Jistěže ani Evropskou Unii nelze považovat za společenství křesťanské, tím méně za katolické. Vadí nám třeba, že v některých státech EU jsou uzákoněny potraty, eutanazie, manželství homosexuálů. V jiných to ale není, a ani u nás to nebude, pokud to náš parlament sám nepřijme. Přijmout to ale může, ať už do Unie vstoupíme nebo ne. Členství v EU bude mít i nevýhody, ale především pro ty, kteří využívají našich nedokonalých zákonů k obohacování se – ti budou mít situaci ztíženou přísnější evropskou legislativou. A my, kteří budeme chtít v naší společnosti prosadit zásady křesťanské morálky, se budeme muset víc angažovat v politickém a veřejném životě. Především však budeme muset žít tak, abychom pro tuto společnost byli solí a kvašem a aby naše světlo před lidmi doopravdy svítilo (Mat 5,16).

O to se však musíme snažit tak jako tak. V referendu se tedy vyslovím pro připojení ČR k Evropské Unii. Nejsem pochopitelně sám – i Česká biskupská konference a Ekumenická rada církví jsou téhož názoru (viz Kat. týdeník č. 9). A to by pro nás také měl být argument.

Prof. Ondřej Fischer

Informace – aktuality

Ve dnech 23.-24. května se uskuteční **farní pouť na sv. Hostýn**. Odjezd je 23.5. v 15 h od kostela sv. Ludmily, návrat druhého dne kolem 19 h. Kapacita je 45 osob. Přihlašujte

se v sakristii nebo u p. Mašlaně do naplnění autobusu. Záloha činí 500,- Kč (v ceně je zahrnuto jízdné a parkovné, 1 nocleh v poutním domě, sobotní snídaně a oběd tamtéž).

Májové pobožnosti se konají po celý měsíc květen vždy po večerní mši v 16:30 h.

Dne 14. května v 19:30 h se uskuteční v našem kostele **benefiční koncert Farní charity** u sv. Ludmily, při kterém vystoupí Pražský dětský sbor Čestmíra Staška a smíšený sbor rodičů a přátel. Výtěžek bude věnován na pomoc potřebným dětem.

Na svatodušní pondělí se v 18 h v našem kostele uskuteční **ekumenická bohoslužba** za účasti zástupců křesťanských církví působících na Vinohradech. Všichni farníci jsou srdečně zváni.

Na závěr školního roku 21. června farnost uspořádá **dětský den**. Program a hodina bu-

dou ještě upřesněny.

Laické hnutí **Mariina legie** bylo založeno 1921 v Irsku Frankem Duffem. Dnes působí její členové se souhlasem Říma po celém světě. Cílem hnutí je prohlubování osobní víry a svědectví o ní ve svém okolí za pomoci Panny Marie. Pravidelná setkání členů Mariiny legie mají pevný řád. Vede je kněz, který je zároveň duchovním vůdcem každé skupiny. Důraz se klade na modlitbu (zvláště na modlitbu Růžence) a promluvu kněze, tzv. „allocutio“. Schůzky Mariiny legie ve farnosti sv. Ludmily se konají každou středu v 17 h v klášteře Školských sester v Lublaňské ul. č. 44. poblíž stanice MHD I.P. Pavlova.

Pastorační nabídka

Bohoslužby v našem kostele:

NE	: 9:00 [†] , 11:00, 16:30
PO a ÚT	: 16:30
ST a ČT	: 6:30, 16:30
PÁ	: 7:30*, 16:30
SO	: 16:30

[†] každou první neděli v měsíci latinsky

* pouze každý první pátek v měsíci

Příležitost ke svátosti smíření: vždy půl hodiny před začátkem mše sv. nebo po domluvě s knězem.

Každý první pátek v měsíci probíhá po mši sv. v 7:30 Výstav Nejsvětější Svátosti, zakončen je v 16:30 mši sv. slouženou biskupem.

Pravidelné akce:

P o	15:00 Náboženství pro děti z třetí až páté třídy ZŠ	Č t	9:30-11:30 Setkání maminek	
	18:30 Katechumenát		17:30 Příprava na biřmování	
Ú t	18:30 Ženská gregoriánská schola, zkouška	P á	19:00 Biblická meditace – rozjímání nad nedělním evangeliem	
	18:30 Zkouška chrámového sboru		15:00 Náboženství pro mládež šesté až osmé třídy ZŠ	
S t	20:00 Náboženství pro dospělé	S o	18:00 Biblická hodina (výklad knih Mojžíšových)	
	9:00 Společenství sv. Jáchyma a Anny, setkání seniorů		N e	11:00 Dětská bohoslužba při mši svaté (v kapli kostela)
	14:00 Náboženství pro předškolní děti, první a druhou třídu ZŠ			
	17:15 Úklid v kostele, jednou za 14 dní			

Všechny akce probíhají na faře, pokud není uvedeno jinak.